

hver Stat uden videre lader sine Søofficerer gaa frem efter deres egne mere eller mindre ufuldkomne Begreber om, hvad der er rigtig i saa Henseende eller uden videre lader dem handle efter den indre Lovgivning i Staten. Det er ikke Tilfældet. Naar en Sørig udbyrder, vil enhver civiliseret Stat give en Instruktion for sine Officerer, hvori der gives dem nærmere Regler om, hvorledes de skulle forholde sig, hvilke Skibe de skulle anholde, og hvilke de ikke skulle anholde, og disse Instruktioner maa virkelig tage Hensyn til de folkeretlige Grundsætninger. Altsaa kan man ingenlunde uden videre sige, at naar der udbyrder en saadan Krig, ville maasse Søofficererne sige: Her i England er det saaledes, at ingen Udlænding kan være Partejer i engelske Skibe, og derfor tage vi uden videre ethvert Skib, af hvis Papirer det fremgaar, at Udlændinge ere Medejere. Det kan ikke saaledes afhænge af den enkelte Officers Skøn, men det vil blive en Overvejelse for Staten selv, om den tør gaa saa vidt i sine Instruktioner, at den stiller saadanne Regler op, og det tror jeg ikke, der er nogen Grund til at vente. Jeg siger altsaa om dette Spørgsmaal, at der er intet Menneſte, der kan ſtaffe nogen Sikkerhed for, hvorledes der vil blive forholdt; det kan der ikke, men jeg tror ikke, der er nogen nærliggende Grund til at frygte for nogen Ulempe ved at fastholde det Endringsforslag, der blev vedtaget ved 2den Behandling, naar man paa den anden Side lægger Vægt paa, at fremmed Kapital paa denne Maade kan bringes ind i den danske Skibsfart. Lægger man ikke videre Vægt paa dette sidste, ja, saa er der naturligvis ingen Grund til at gøre nogen Forandring i det tilvante, som jo ikke frembyder den Indvending eller den Hæge, som den ærede Forslagsstillers Forslag; det er en Ting, som saa kan undgaaes, hvis man tillægger det nogen Betydning. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at dersom man virkelig tillægger det nogen Betydning, at fremmed Kapital bringes ind i dansk Skibsfart, og dersom man anser det for ønskeligt, at dette sker mere i Form af Partrederi end i Form af Aktieselskab, er det efter min Mening en overdriven Forsigtighed, en overdriven Frygtsomhed paa dette Gebet, hvis man vil lade sig afholde fra at blive staaende ved det, der blev vedtaget ved 2den Behandling. Naar jeg paa et tidligere Stadium af Sagen har fastholdt eller er gaaet med til Udskæftets oprindelige Bestemmelser og som jo ingen har foreslaaet forandret i Landstinget, er det for det første, fordi hele dette Spørgsmaal ikke har

været optastet, og dernæst ogsaa, fordi jeg hidtil — jeg tiltror ikke mig selv noget udstrakt Kendskab til disse Forhold — har slaet mig til Ro ved den Bemærkning, der fremkom fra mange Sider, at det jo var tilstrækkeligt, at fremmed Kapital kunde interesseres i dansk Søfart i Form af Aktieselskaber. Jeg vil altsaa blot sige, at naar jeg har ment at kunne gaa med til det, der blev vedtaget her ved 2den Behandling, ligger det simpelt hen i, at der ikke har været rejst Spørgsmaal om noget andet paa tidligere Stadier, og derfor har jeg heller ikke fundet Anledning til for mig selv at klare videre det Spørgsmaal, om der var Grund til at gaa over til det, som nu er vedtaget. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at der ikke er overvejende Grund for Tinget til at forandre den Stilling, det har indtaget. I alt Fald vil der ikke for de Medlemmer, som lægger særdeles Vægt paa, at fremmed Kapital kan interesseres i dansk Søfart i Form af Partrederi, og som tillægge det nogen særlig Betydning, være nogen Grund til at fravige deres Afstemning ved den foregaaende Behandling.

Bluhme: Det er en Selvfølge, at det over for et Lovforslag af saa storartet Bestaaenhed som dette kan have nogen Banstuelighed for Tingets Medlemmer i en Part at sætte sig ind i alle Sagens Enkeltheder. Jeg tør vel antage, at det var Grunden til, at det er gaaet saa uanfægtet igennem ved de første Behandlinger. Med Hensyn til det nu rejste Spørgsmaal, som det foreligger i Endringsforslaget under Nr. 1, kan jeg kun sige, at efter at Spørgsmaalet er rejst, er jeg ogsaa bleven betænkelig ved Sagen og ikke mindst ved at høre, at den højtærede Justitsminister jo ikke har saadan nogen overdriven fast Overbevisning om, at det netop er rigtigt, saaledes som Loven er affattet ved 2den Behandling, og dertil kommer, at den ærede Ordfører jo oprindelig har haft temmelig stor Betænkelighed ved at gaa med til Loven, saaledes som den blev affattet ved 2den Behandling, men han har bøjet sig for de Oplysninger, han har faaet, og ved de Diskussioner, som have fundet Sted i Udvalget. Men hans oprindelige Standpunkt var, at vi skulle holde paa det bestaaende, og han var altsaa oprindelig en Modstander af det, som blev vedtaget ved 2den Behandling. Med Hensyn til dette Spørgsmaal vil jeg i al Almindelighed udtale, at jeg er fuldt enig med det ærede Medlem fra Møen (Bojsen), naar han siger, at det er en Selvfølge, at alle de civiliserede Stater ville respektere de folkeretlige Regler og navnlig de